

SZENTIRMAI MÁRIA

Fehér hálóing

Meg akartam varrni
a fehér hálóing foszladozó csipkedíszét,
aztán rájöttem, nem hordhatom tovább.

A mosástól vékonyodott el
oly átlátszóvá lett
anyaga, mint a lehelet.

A makacs évszakok szeretnek újrakezdeni,
s nekem ki kell üríteni a szekrényt.
Ki-be rakosgatom a ruhákat, kidobok néhányat.

Előfordult, hogy a fehér hálóing is egy zacskóban landolt.
Kivettem, visszatettem, kivettem.
Nem is értem, hogy fogyhattál le ennyire.

Még mindig nem dobtam ki,
de meg sem varrtam hálóingedet.
A tú nagyobb kárt tenne benne, mint az idő.

Várom az újabb évszakot.
Csak úgy l'art pour l'art nem kaphatom elő,
mint egy üveg vörösbor.

Egyáltalán nem szabadott volna
se felvennem, se kimosnom.
Mégsem magamra haragszom,

hanem a jelentőségüket vesztett fotókra.
Annyit néztem keretbe zárt arcodat,
hogy már nem hallom, „szegény kislányom”.

Négylevelű lóhere préselve

Úgy forgatom a csatos üveget,
hogy zöldes fényében
előtűnjön terasz,
szóda, borospalack,
pince hűvöséből a falra tapadt
nemespenész, s az ismeretlen anyag,
amit seprűnek mondasz, s nem értem,
mint ahogy azt sem, miért őriztél
ebben a porba taposott könyvecskében
egy négylevelű lóherét.